

скитѣ земи не били осигурени. Диодоръ (XIX. 73.) разказва, какъ жителитѣ на градъ Калатия (*Καλλατία*, сега Мангалия) на 313 год. изгонили Лизимаховия гарнизонъ изъ града и, подпомогнати отъ други черноморски градове Tomi, Odessus, Apollonia, Mesembria и особено Istros, сключили съюзъ съ съседнитѣ тракийци и съ гетитѣ за защита на своята независимостъ.

Увѣдоменъ за това, Лизимахъ набързо минжлъ източния Балканъ, ненадѣйно нападнжлъ градъ Odessos, който, изненаданъ, веднага му се покорилъ и, за да прѣдвари опасността, която го угрожавала отъ градъ Istros, побързалъ противъ този градъ, който тѣй сщцо веднага му се подчинилъ. Докато искалъ да се обърне противъ Калатия, потеглили противъ него съединенитѣ гети и скити. Лизимахъ излѣзълъ противъ гетитѣ съ такава бързина, щото тѣ, уплашени, склонили да оставжтъ всѣкакви неприятелства противъ него; слѣдъ това поразилъ скититѣ, избилъ мнозина отъ тѣхъ и ги прогонилъ задъ Дунава. И току що започнжлъ да обсажда градъ Калатия, научилъ се, че Антигонъ по сухо и по море изпратилъ противъ него войска въ Тракия. Лизимахъ веднага трѣгнжлъ съ по-голѣма часть отъ войската си, за да посрѣщне неприятеля, но Севтесъ III., който билъ се съединилъ съ Антигона, билъ завзелъ балканскитѣ проходи, така щото Лизимахъ само слѣдъ кръвопролитни битки съ Севтеса най-сетнѣ си пробилъ свободенъ пжтъ прѣзъ Балкана; слѣдъ това разбилъ и прогонилъ войската на Антигона. И слѣдъ тѣзи побѣди Калатия се държала още нѣколко врѣме, поддържана отъ княза на Кимерийския Босфоръ.

Тѣзи успѣхи и мирѣтъ, сключенъ съ Антигона и неговитѣ съюзници царѣ македонски и египетски, дали на Лизимаха възможность да основе въ Херсонезъ новъ градъ, нареченъ по негово име Лизимахия, на мѣстото на стария градъ Кардия, който му се възпротивилъ и вслѣдствие на това билъ разрушенъ отъ него.

По-нататъшнитѣ войни на Лизимаха противъ Антигона и отношенията му къмъ останжлитѣ владѣтели на раздѣлената Александрова държава излизатъ внъ отъ рамката на настоящия исторически погледъ и като незасѣгатъ направо историята на Тракия, можтъ да се изпуснжтъ, но заслужва да се спомене тукъ достопаментниятъ походъ, който Лизимахъ прѣдприелъ вѣроятно на 292. година противъ свободнитѣ гети отвждъ Дунава, когато сключилъ миръ съ македонския царъ Деметрия.

Надъ задунавскитѣ гети или тракийци, както ги казватъ нѣкои историци, владѣлъ тогава царъ *Δρομικήτης*. Единъ отъ пълководцитѣ на този царъ на име *Ἀέθης* ужъ като бѣженецъ избѣгалъ въ Лизимаховата войска и прѣдложилъ своитѣ услуги. Лизимахъ го приелъ за водачъ, и така Аетесъ могълъ да заведе неговата 100.000 войска въ пусти безводни полета на сѣверъ отъ Дунавското устие *Γετῶν ἐρημία*, гдѣто порано и Дари Хистаспъ изпаднжлъ въ подобна опасность както сега Лизимахъ. Македонската войска злѣ страдала отъ жажда и гладъ, та когато Дромихетесъ я нападнжлъ, била принудена да му се прѣдаде.